

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Kateřinou Štěpánovou, Ph.D., v právní věci

žalobce: **A. E.M.**
státní příslušnost Egyptská arabská republika

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 12. 2022, č. j. OAM-147/LE-VL17-LE31-R2-2020, o udělení mezinárodní ochrany

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Specifikace věci

1. Výše specifikovaným rozhodnutím žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu dle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Shodu s prvopisem potvrzuje M. R.

2. Jedná se o v pořadí druhé rozhodnutí žalovaného ve věci žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. Bylo vydáno v návaznosti na zrušující rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 8. 2022, č. j. 18 Az 14/2021-35.

II. Relevantní skutková zjištění a předchozí řízení

3. Žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 16. 11. 2020 v návaznosti na rozhodnutí Policie České republiky o svém zajištění za účelem správního vyhoštění, které mu bylo uloženo rozhodnutím téhož orgánu cizinecké policie dne 10. 11. 2020. Z protokolu o výsledku účastníka správního řízení ve věci správního vyhoštění se podává, že žalobci ve vycestování z území České republiky a v návratu do Egypta nic nebránilo, návrat nicméně odmítal z důvodu tam panující chudoby. Chtěl by se vrátit za rodinou, ale raději zůstane v Evropě, aby mohl vydělávat peníze. V případě návratu do Egypta mu nehrozí mučení, trest smrti ani nelidské či ponižující zacházení anebo jiné vážné nebezpečí.
4. Při poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu žalobce dne 30. 11. 2020 sdělil, že z Egypta vycestoval v listopadu 2014 do Libanonu, kde pobýval 5 let. Jeho tamní pracovní příležitost skončila, a odjel proto do Turecka, poté ilegálně doputoval přes rozličné státy jihovýchodní Evropy do Maďarska, odkud přicestoval na nápravě kamionu do České republiky. Chtěl se dostat do Rakouska. Za důvod pro udělení mezinárodní ochrany žalobce označil střet mezi kamarády v místě bydliště v zemi původu, při němž došlo k zabití jednoho z kamarádů. Žalobce byl incidentu přítomen a rodinou zemřelého byl z účasti na tomto úmrtí obviněn. Utekl proto do Libanonu, avšak manželka mu řekla, že se zjistilo, že se tam nachází; proto Libanon opustil ze strachu z pomsty a také proto, že tam pobýval nelegálně.
5. Dne 30. 11. 2020 byl s žalobcem proveden pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, při němž zopakoval, že důvodem podání žádosti je obava z pomsty lidí v místě jeho bydliště, kteří jej viní ze smrti člena jejich rodiny. Jiné důvody nemá. Upřesnil, že tyto důvody neuváděl v rámci správního řízení před cizineckou policií, neboť měl zlomenou nohu a byl ve stresu. Žalobce doplnil, že ve vlasti neměl žádné problémy s egyptskými státními orgány a nebyl trestně stíhán.
6. Při doplňujícím pohovoru dne 6. 1. 2021 zopakoval, že se obává pomsty lidí z místa jeho bydliště, kteří žalobci kladou za vinu úmrtí jejich rodinného příslušníka. K incidentu došlo 14. 6. 2014, kdy byl se třemi kamarády na zábavě; zde se potkali s členy rodiny, s níž měl jeden jeho kamarád problémy kvůli pozemkům. Jeden z jeho kamarádů následně střelnou zbraní zabil příslušníka této rodiny. Incident egyptské státní úřady vyšetřovaly a policie na základě svědků zatkla jeho kamaráda. Rodina zabitého se však chtěla pomstít a tvrdila, že to nebyl on. Neobrátil se na nikoho o pomoc, jelikož nemá tak silnou rodinu. Snažil se prostřednictvím svého otce dané rodině vzkázat, že s tím nemá nic společného, což však nepomohlo. Žalobce sám pozůstalými žalován nebyl. K dotazu, zda by se mohl obrátit o pomoc na egyptské státní orgány v případě problémů se zmíněnou rodinou, odpověděl, že ho mohou zabít, a proto na egyptské státní orgány spoléhat nemůže.

7. Součástí správního spisu žalovaného byly informace o zemi původu žalobce, konkrétně informace odboru azylové a migrační politiky ze dne 22. 5. 2020 o bezpečnostní a politické situaci v zemi a informace Ministerstva zahraničních věcí České republiky č. j. 144432-7/2019-LPTP ze dne 10. 3. 2020 nazvaná „Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti a návratu po dlouhodobém pobytu v zahraničí“.
8. Žalovaný prvně o žádosti žalobce rozhodl dne 15. 3. 2021. Vyslovil pochybnosti o věrohodnosti azylového příběhu žalobce zejména se zřetelem k rozporům v jeho výpovědích učiněných v rámci správního řízení o jeho vyhoštění a v rámci samotného řízení ve věci žádosti o mezinárodní ochranu. Dále žalovaný konstatoval, že se žalobce může obrátit s žádostí o pomoc na egyptské státní orgány, přičemž neuvedl žádné objektivní skutečnosti, které by mu v tom bránily. Dle žalovaného žalobce nedělil žádný důvod, který by vedl k odůvodněné domněnce, že by příslušné egyptské orgány případné jeho ohrožení neřešily a neposkytly mu ochranu. Žalobcem uváděné důvody nebylo možno podřadit pod důvody vymezené v zákoně o azylu.
9. Rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 8. 2021 bylo rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 3. 2021 zrušeno pro vady řízení dle § 78 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Dle krajského soudu je odůvodnění napadeného rozhodnutí v části týkající se neudělení doplňkové ochrany podle § 14 odst. 2 písm. b) zákona o azylu nepřezkoumatelné, neboť si žalovaný neopatřil takové informace o Egyptské arabské republice, které by důvěryhodným způsobem odpověděly na otázku, ke kterým konkrétním státním orgánům by se žalobce v případě svých obav z pomsty rodiny jeho zemřelého kamaráda mohl obrátit, jak ve skutečnosti tyto státní orgány fungují a jak efektivní je v takových případech žadatelům poskytována pomoc. Informace by také měly spolehlivě odpovědět na otázku systému fungování těchto státních orgánů a na to, kam se žadatel o pomoc proti protiprávnímu jednání soukromých osob může obrátit s případnou stížností proti nečinnosti těchto orgánů.
10. Žalovaný v navazujícím řízení správní spis doplnil o tyto materiály: Informace MZV ČR, č. j. 118465/2022-LPTP, Egypt, Dostupnost ochrany ze strany státních orgánů, Situace koptské menšiny, ze dne 28. 7. 2022; Informace OAMP, Egypt, Bezpečnostní a politická situace v zemi, stav: květem 2022, ze dne 24. 5. 2022.
11. S uvedenými materiály měl žalobce možnost se seznámit v jazyce arabském dne 23. 8. 2022, přičemž se k podkladům nijak blíže nevyjádřil a nenavrhoval doplnění podkladů rozhodnutí.
12. Následně žalovaný opětovně posoudil žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany a dne 30. 12. 2022 vydal napadené rozhodnutí. K jednotlivým azylovým důvodům přitom žalovaný provedl následující úvahu:
 - neshledal naplnění zákonných podmínek pro udělení azylu dle § 12 písm. a) a b) zákona o azylu. Tvrzení žalobce o obavě z pomsty ze strany soukromých osob neshledal azylově relevantními, přičemž rozvedl možnosti, které egyptský právní řád skýtá k vyřešení situace žalobce. Žalovaný uzavřel, že v azylovém příběhu žalobce nenašel prvek pronásledování či adekvátního aktéra azylově relevantního pronásledování, přičemž žalobce měl mnohem efektivnější a logičtější možnost situaci řešit v zemi původu, nežli je azylová žádost v České republice.

- ve vztahu k azylovému důvodu dle § 13 zákona o azylu uvedl, že v průběhu správního řízení nevyplynulo, že by v České republice byl udělen azyl některému z rodinných příslušníků žalobce, a proto ani tento azylový důvod v případě žalobkyně nebyl aplikován;
- rovněž neshledal důvody pro udělení humanitárního azylu předpokládaného § 14 zákona o azylu, přičemž poukázal na zdravotní stav žalobce a jeho rodinnou, sociální a ekonomickou situaci;
- k doplňkové ochraně žalovaný konstatoval, že žalobci v případě návratu do země původu nehrozí vážná újma předpokládaná § 14a zákona o azylu. Upřesnil, že v případě návratu žalobci nehrozí nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání ve smyslu článku 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalobce ve vlasti nikdy neměl problémy se státními orgány, neměl problémy kvůli rase, národnosti, pohlaví, náboženskému či politickému přesvědčení. Nehrozí mu žádné potíže ani ze strany soukromých osob, přičemž má možnost se obrátit o pomoc na státní orgány své vlasti. V odůvodnění resumoval možnosti ochrany civilního obyvatelstva ze strany egyptského právního systému;
- správní orgán se zabýval i otázkou tzv. vnitřního přesídlení a konstatoval, že udělení mezinárodní ochrany není způsobem pro legalizaci pobytu na území České republiky.

III. Obsah žaloby

13. Žalobce napadl rozhodnutí o neudělení azylu včasnou žalobou, v níž rozhodnutí žalovaného rozporuje v celém jeho rozsahu.
14. Má za to, že žalovaný nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v nezbytném rozsahu. Neopatřil si dostatek podkladů k posouzení situace žalobce, přičemž si obstaral toliko informace odboru azylové a migrační politiky ze dne 24. 5. 2022 týkající se bezpečnostní a politické situace v zemi, což považuje za naprosto nedostatečné při posuzování účinné ochrany v zemi původu žalobce a možnosti ochrany žalobce ze strany státních orgánů. Žalobce se rovněž domnívá, že napadené rozhodnutí nerespektuje § 14a zákona o azylu, neboť mu v případě návratu do země původu hrozí nebezpečí vážné újmy ze strany soukromých osob, kteří se mu chtějí pomstít za úmrtí rodinného příslušníka, z níž viní žalobce. Svou tíživou situaci žalobce nemohl řešit v zemi původu, kde by se mu nedostalo žádné ochrany. Správnímu orgánu se nepodařilo prokázat, že by žalobce v zemi původu mohl domoci účinné a dostatečné ochrany. Dle žalobce správní orgán nerespektoval závazný právní názor vyslovený ve zrušujícím rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 8. 2021, přičemž si i nadále neopatřil dostatek potřebných informací o zemi původu a přezkoumatelným způsobem neodůvodnil udělení či neudělení doplňkové ochrany
15. Dále v obecné rovině namítá porušení § 2 odst. 4 a § 50 odst. 3 a 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „správní řád“, jakož i článku 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod.
16. Žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému.

IV. Vyjádření žalovaného

17. Vyjádřením ze dne 23. 2. 2022 žalovaný navrhl žalobu zamítnout.
18. Z informací o zemi původu vyplývá, že egyptský bezpečnostní systém disponuje účinnými mechanismy pro případ nečinnosti místní policie. Žalovaný poukázal na to, že žalobce nebyl před svým odjezdem z vlasti vystaven žádné újmě, ač se jí obával, a po popsání incidentu setrval v zemi původu ještě přibližně půl roku. Žalobcovy obavy z pomsty zmíněné rodiny jsou tak nepodloženou spekulací. Nejedná se o bezprostředně hrozící nebezpečí. Sám jmenovaný byl v minulosti svědkem toho, že egyptské úřady násilnou trestnou činnost vyšetřují, pachatele, v daném případě kamaráda jmenovaného, zatklí, postupují tedy standardně a v mezích běžných i ve vyspělých demokratických státech. Žalobce neuvedl žádný důvod, který by vedl k odůvodněným obavám z vážené újmy ze strany soukromých osob za účasti státních orgánů, tedy že by příslušné egyptské orgány případné ohrožení žalobce neřešily a neposkytly mu ochranu.
19. Námitky žalobce hodnotil jako prostý nesouhlas s napadeným rozhodnutím, na jehož obsah odkázal a navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

V. Posouzení věci krajským soudem

20. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného dle § 75 odst. 1 s. ř. s.
21. Krajský soud dospěl k závěru, že **žaloba není důvodná**.
22. Žalovaný byl rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 8. 2021, který zrušil jeho původní rozhodnutí zavázán k tomu, aby přezkoumatelným způsobem odůvodnil zejména svůj závěr o udělení či neudělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu z důvodu uvedeného v odst. 2 písm. b) daného ustanovení.
23. Krajský soud zrušil napadené rozhodnutí žalovaného v celém jeho rozsahu, proto žalovaný ve věci opětovně rozhodoval o žádosti žalobce z pohledu důvodů pro udělení azylu specifikovaných v § 12 až 14b zákona o azylu. Žalovaný se dle § 28 odst. 1 zákona o azylu zabýval naplněním podmínek pro udělení azylu nejprve podle § 12, § 13 a § 14 tohoto zákona. Následně zhodnotil, zda byly naplněny podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a a § 14b téhož zákona.
24. Krajský soud s ohledem na výše uvedené podrobil přezkumu napadené rozhodnutí jako celek, a to v rozsahu vznášených žalobních námitek.
25. Předně krajský soud sumarizuje azylový příběh žalobce: Ten nejprve ve správním řízení přisuzuje důvod opuštění země původu v roce 2014 tam panující chudobě, aby při poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochraně, již podal v přímé časové s rozhodnutím o svém správním vyhoštění, svůj azylový příběh dále rozhojnil a rozvinul o důvody spočívající z obavy z pomsty ze strany rodiny svého zemřelého kamaráda, jež jej viní

z účasti na tomto úmrtí. Faktem zůstává, že žalobce po tvrzeném incidentu v zemi původu setrvává ještě cca šest měsíců a s jejím následným opuštěním nemá žádných problémů. Též je nespornou skutečností, že jiný účastník incidentu byl egyptskými úřady za úmrtí kamaráda žalobce potrestán.

V. 1. Důvod udělení azylu podle § 12 písm. a) či b) zákona o azylu

26. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí podrobně zabýval otázkou, zda je v případě žalobce naplněn důvod udělení azylu podle § 12 písm. a) či b) zákona o azylu, a dospěl k závěru, že nikoliv.
27. Žalobce dle žalovaného neuvedl žádné skutečnosti, na jejichž základě by bylo možno učinit závěr o tom, že je pronásledován za uplatňování politických práv nebo svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu. Žalobce nesdělil žádné politické aktivity, kterých by se zúčastnil, nikdy nebyl členem žádné politické strany nebo skupiny.
28. Co se týká důvodu udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, ani zde žalovaný neshledal naplnění těchto podmínek ze strany žalobce. V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany jsou obavy z pomsty rodiny jeho kamaráda, jehož zabití byl žalobce svědkem. Žalobce se na egyptské státní orgány neobrátil, neboť měl za to, že jeho rodina je „slabá“, přičemž se obával pomsty ze strany rodiny zemřelého. V tomto kontextu se pak žalovaný zaobíral naplněním podmínek pro udělení azylu. Žalovaný z výpovědi žalobce dovodil, že jím uváděné důvody nespadají pod taxativní výčet důvodů pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu. Poukázal též na to, že se závěrem o neudělení mezinárodní ochrany dle § 12 obsaženým v původním rozhodnutí žalobce nijak nepolemizoval, přičemž ani krajský soud jej ve svém zrušujícím rozsudku nikterak nezpochybnil.
29. Žalovaný posoudil azylový příběh žalobce z pohledu možného pronásledování ze strany soukromých osob. Zde krajský soud poukazuje na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu (za všechny namátkou například rozsudek ze dne 10. 3. 2004, sp. zn. 3 Azs 22/2004), z níž plyne, že vyhrožování ze strany soukromé osoby, pokud není podporováno státem, nelze charakterizovat jako azylově relevantní pronásledování. Původcem pronásledování podle ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu může být soukromá osoba jen za určitých okolností, kdy lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území, nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmou.
30. Žalobce by se tedy nejprve musel pokusit tento nastalý stav řešit v zemi původu; až ve chvíli, kdy by se prokázala neochota nebo neschopnost státních orgánů jednat a ochránit žalobce, mohlo by se jednat o azylově relevantní důvod. Lze odkázat i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 6 Azs 151/2015-36, podle něhož u soukromých osob jako původců pronásledování musí přistoupit k samotnému pronásledování také záměrná nečinnost státních orgánů či jejich neschopnost poskytovat ochranu před původci pronásledování. Dále Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 1. 11. 2007, č. j. 7 Azs 65/2007-47, uvedl, že „tvrzené obavy z vyhrožování ze strany soukromých

osob, třeba i odůvodněné, by se mohly stát důvodem pro udělení azylu pouze tehdy, pokud by státní orgány země původu takové ohrožení podporovaly, organizovaly, záměrně trpěly, apod. Případná nižší efektivita takové ochrany v konkrétních podmínkách v dané zemi však ještě nečiní z takového ohrožení pronásledování, a tedy ani azylový důvod.“ Dále srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2004, č. j. 7 Azs 38/2003-37, podle něhož za pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu je nutno považovat pouze takové ohrožení života či svobody, které je trpěné, podporované či prováděné státní mocí.

31. Dle ustálené judikatury půjde o důvod pro udělení mezinárodní ochrany až tehdy, pokud orgány země původu nejsou ochotné nebo schopné ochranu před jednáním soukromých osob poskytnout (srov. např. již rozsudky ze dne 18. 12. 2003, čj. 4 Azs 38/2003-36, ze dne 10. 3. 2004, čj. 3 Azs 22/2004-48, nověji rozsudek ze dne 9. 12. 2015, čj. 6 Azs 230/2014-67, bod 33). Obecná nedůvěra žadatele ve státní orgány není důvodem, aby jejich ochranu vůbec nevyhledal, ledaže zprávy o zemi původu tuto nedůvěru potvrzují (např. rozsudek ze dne 30. 9. 2008, čj. 5 Azs 66/2008-70, č. 1749/2009 Sb. NSS).
32. V tomto kontextu krajský soud konstatuje, že není smyslem soudního přezkumu stále podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění, což v této věci, resp. části, činí (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či jeho rozsudky ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012-47). Žalobce necílil své žalobní námitky primárně do posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany z důvodů předpokládaných v § 12 zákona o azylu, přičemž ani v předchozím rozhodnutí krajský soud závěry žalovaného v tomto směru nikterak nezpochybnil.
33. Závěry žalovaného ve vztahu k azylovému důvodu dle § 12 zákona o azylu prezentované v napadeném rozhodnutí proto považuje krajský soud za správné.

V. 2. Posouzení důvodu udělení azylu podle § 13 a § 14 zákona o azylu

34. Co se týče ve stručnosti azylových důvodů dle § 13 a 14 zákona o azylu, krajský soud uvádí, že v daném případě není sporná skutečnost, že v České republice nebyla udělena jakákoliv forma mezinárodní ochrany rodinnému příslušníkovi žalobce ve smyslu § 13 zákona o azylu. Rovněž nebyly splněny podmínky pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu, neboť životní situaci žalobce nelze považovat za mimořádnou a nejedná se o případ zvláštního zřetele hodný. Důvody svědčící pro udělení azylu z důvodů uvedených v § 13 zákona o azylu a § 14 zákona o azylu nebyly v řízení zjištěny ani nebyly žalobcem tvrzeny. Soud proto po provedeném přezkumném řízení v obecné rovině konstatuje, že rozhodnutí žalovaného i v tomto směru považuje za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné.

V. 3. Posouzení doplňkové ochrany dle § 14a a 14b zákona o azylu

35. O doplňkové ochraně podle § 14a zákona o azylu platí, že je možno ji přiznat žadateli o azyl i v případě, kdy nesplňuje důvody pro udělení azylu, existuje-li důvodná obava, že by mu po návratu do vlasti hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy. Za vážnou újmu se ve smyslu ustanovení § 14a odst. 2 písm. a) až d) zákona o azylu považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Povinností správního orgánu i soudu je zabývat se možnou existencí těchto důvodů v případě jakéhokoli procesního režimu rozhodování o žádosti o mezinárodní ochranu. Současně platí, že podmínky pro přiznání doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu nejsou totožné s důvody pro udělení azylu podle § 12 zákona téhož zákona; správní orgán i soud se jimi proto zabývají samostatně. Intenzita nebezpečí vážné újmy přitom musí vykazovat určitou úroveň, musí se jednat o reálné nebezpečí (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2009, č. j. 9 Azs 69/2008-79, či ze dne 19. 3. 2008, č. j. 9 Azs 175/2007-49, ze dne 27. 9. 2011, č. j. 8 Azs 10/2011-89, a ze dne 22. 11. 2010, č. j. 8 Azs 12/2010-64).
36. Ze správního spisu a ze samotného tvrzení žalobce má soud za nesporné, že žalobci v případě návratu do země původu nehrozí vážná újma podle § 14a písm. a), b), c) ani d) zákona o azylu. Co se týká hrozby vážné újmy ve formě uložení nebo vykonání trestu smrti, žalobce neuvedl žádné okolnosti, na základě kterých by mu mohla v případě návratu do vlasti vážná újma uložním nebo vykonáním trestu smrti.
37. Pokud jde o důvod udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 1, 2 písm. b) zákona o azylu, podle názoru žalovaného lze doplňkovou ochranu v případě nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu shledat pouze tam, kde takové nebezpečí reálně a bezprostředně hrozí, nikoliv tam, kde vůbec nastat nemusí či může nastat jedině v případě přidružení se jiných okolností nebo skutečností, které dosud nelze předjímat. Ve výpovědích žalobce správní orgán nenalezl vodítka, která by ho měla přivést k okolnostem, že by žalobce měl být po svém návratu do vlasti vystaven hrozbě nebezpečí nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání či proč by tam měl být mučen.
38. Žalobce neměl v zemi původu jakékoliv problémy se státními orgány. Žalobci nebránila žádná objektivní skutečnost, aby se v případě možného ohrožení ze strany soukromých osob obrátil s žádostí o pomoc na státní orgány své vlasti. Po zmiňovaném incidentu, k němuž váže své obavy z pronásledování, setrval v zemi původu ještě cca půl roku, aniž by čelil jakýmkoliv problémům ze strany státních orgánů. Svou vlast rovněž bez jakýchkoliv komplikací opustil. Dlužno dále doplnit, že kamarád žalobce, jenž se účastnil daného incidentu, byl egyptskými státními orgány potrestán. Rodina, jež měla žalobci vyhrožovat, přímo proti žalobci žádné oficiální obvinění nevznesla.
39. V posuzované věci žalobce sám žádné tvrzené vyhrožování či obavy z rodinných příslušníků jeho zemřelého kamaráda na policii nenahlásil, ta tedy ani neměla možnost se jeho případem zabývat. Tvrzení žalobce, že svou situaci neřešil prostřednictvím policie, protože nemá silnou rodinu a protože se (bez bližší konkretizace) obával pomsty ze strany rodiny zemřelého, přitom nelze přijmout.

40. Žalovaným doplněné informace o zemi původu, jak jsou blíže vyčteny pod bodem 10 tohoto rozsudku, dokládají, že egyptský právní systém disponuje množstvím právních nástrojů, jichž mohl žalobce využít bez jakýchkoliv obav z následné možné perzekuce z jejich využití. Obecně zajišťují veřejný pořádek a bezpečnost před kriminalitou egyptské Ministerstvo vnitra jakožto vrcholný orgán, jehož složkami pro zajištění pořádku a bezpečnosti jsou Generální bezpečnost, Národní policie, Kriminální vyšetřovací policie a Národní bezpečnostní agentury. Co se týče organizační struktury těchto institucí, Generální bezpečnost zastřešuje Národní a Kriminální policii. Věnuje se prevenci, technicky zajišťuje činnost policie, zabývá se monitoringem bezpečnostní situace, shromažďuje informace týkající se vyšetřování. Národní policie všeobecně zodpovídá za veřejný pořádek, přijímá hlášení občanů a také zajišťuje bezpečnost křesťanských kostelů. Její místní příslušnost odpovídá jednotlivým okresům. Kriminální policie vyšetřuje trestnou činnost, zahajuje, trestní stíhání a činí úkony s tím spojené. Její místní příslušnost též odpovídá jednotlivým okresům. Spolupracuje s Národní policií a Národní bezpečnostní agenturou. Národní bezpečnostní agentura pak má na starosti rozvědku a kontrarozvědku.
41. Z doplněných informací o zemi původu se dále podává, že egyptští občané se v případě jakéhokoli ohrožení mohou primárně obracet na policii. Pro vyhledávání ochrany má jedinec možnost vyhledat místní policejní stanici, případně využít tísňovou linku. Dle charakteru případu pak policie občana informuje, na které oddělení se má dále obrátit. Obecně lze říci, že příslušné orgány pomoc a ochranu poskytnou. Činnost orgánů může nicméně být ovlivněna nedostatkem personálu, korupcí, protekcí nebo medializací případu. V případě její nečinnosti egyptský bezpečnostní systém disponuje účinnými mechanismy ve formě Bezpečnostního ředitelství či Vrchního oddělení inspekce a kontroly, na něž se občan může obrátit písemně či prostřednictvím webových stránek. Tyto orgány následně vyšetřují daný případ a vyslýchají odpovědnou osobu. Pokud se obvinění obsažená ve stížnosti prokážou, je daný případ postoupen Nejvyššímu státnímu zástupci. Občan se může též obrátit na Nejvyššího státního zástupce přímo. Tento postup se jeví dostupný a efektivní. V případě nezákonného postupu odpovědných orgánů se může občan obrátit osobně, písemně či prostřednictvím webových stránek na orgány Ministerstva vnitra, a to na Bezpečnostní ředitelství či na Vrchní oddělení inspekce a kontroly. Tyto orgány následně vyšetřují daný případ a vyslýchají konkrétní osobu. Pokud se obvinění obsažená ve stížnosti prokážou, je daný případ postoupen Nejvyššímu státnímu zástupci. Občan se může též obrátit na Nejvyššího státního zástupce přímo. V případě, že na základě těchto pochybení dojde k odsouzení občana k trestu odnětí svobody, lze se od dubna 2022 obrátit na Komisi pro prezidentskou milost. Uvedený postup se jeví dostupný a efektivní
42. Z výše citovaného obsahu informací o zemi původu dle názoru krajského soudu plyne, že Egyptská arabská republika disponuje dostatečným mechanismem k poskytnutí ochrany civilními obyvatelstvu co do struktury a organizace policejního a justičního systému, fungování, dohledových a dozorových prostředků. Uvedené informace jsou žurnalizovány ve spisovém materiálu a žalobce měl možnost se s nimi za účasti tlumočníka seznámit. Žalovaný v daném kontextu vyhodnotil možnosti, jimž žalobce disponoval z pohledu ochrany svých práv zejména, pokud se domníval, že je ve své zemi ohrožen rodinou svého zabitého kamaráda.

43. Z informací o zemi původu, doplněných v řízení po zrušujícím rozsudku žalovaným, jejichž obsah je citován v bodě 44 a 45 tohoto rozsudku, lze usoudit, že vlast žalobce disponuje účinnými mechanismy, jichž mohl žalobce využít, pokud se obával z pomsty ze strany soukromých osob. Ze zpráv nevyplývá, že by daný systém byl neúčinný či bezobsažný. V případě svých obav ze strany soukromých osob se žalobce mohl obrátit na místní policii a v případě její nečinnosti následně na Bezpečnostní ředitelství či na Vrchní oddělení inspekce a kontroly. Nic z uvedeného žalobce neučinila, aniž by relevantně svůj zvolený postup vysvětlil.
44. Informace o zemi původu, jak si je zajistil žalovaný po zrušujícím rozsudku, považuje krajský soud za dostačující. Žalovaný požadované hodnocení provedl s odkazem na relevantní podklady, přičemž konstatoval, že v zemi původu měl žalobce dostatek možností pro ochranu svých práv a tyto blíže rozvedl. Krajský soud se s tímto hodnocením ztotožňuje a považuje je za dostatečné pro rozhodnutí ve věci. Hodnocení situace v Egyptě provedené žalovaným vyhovuje požadavkům uvedeným v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2008, č. j. 5 Azs 55/2008-71, podle kterého „informace o zemi původu musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné.“
45. Na hodnověrnosti daným informacím neubírá ani skutečnost, že Informace MZV ČR ze dne 25. 7. 2022 týkající se dostupnosti ochrany ze strany státních orgánů je cílena i na situaci koptské menšiny. Za situace, kdy je žalobce muslimského vyznání, které je v Egyptě vyznáváním majoritním, shledává poskytnuté informace, z nichž se účinná a efektivní ochrana podává i pro příslušníky náboženství minoritního, o to relevantnějšími.
46. Ze správního spisu dále neplyne, že by žalobce v domovském státu vyčerpал všechny prostředky ochrany, které mu tento stát poskytuje. Žalobce se neobrátil ani na policii, ani nepodnikl jiné kroky k ochraně své osoby, které mu právní řád domovského státu umožňuje. Z judikatury kasačního soudu vyplývá, že: „neučinil-li stěžovatel žádné kroky k využití všech prostředků, které právní řád v zemi jeho původu k ochraně práv a svobod poskytuje, nelze učinit závěr, že by mu taková ochrana nebyla poskytnuta, případně že by mu sice poskytnuta byla, ale neúčinně“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 6 Azs 8/2003-44). V této souvislosti lze odkázat i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2005, č. j. 6 Azs 479/2004-41, podle kterého: „pro to, aby bylo možné shledat absenci ochrany ze strany státu, musel by stěžovatel vyčerpал všechny reálně dostupné prostředky ochrany.“ Tyto závěry jsou plně aplikovatelné na nyní projednávanou věc.
47. Prizmatem uvedené judikatury nelze z absence jakýchkoliv kroků žalobce usuzovat, že by egyptské státní orgány odmítaly poskytnout žalobci pomoc či by byly záměrně nečinné. Podle krajského soudu zůstaly obavy žalobce skutečně pouze v rovině hypotetické. Žalovaný v nyní napadeném rozhodnutí přezkoumatelným způsobem a na podkladě nově zajištěných informací, důvěryhodně odpověděl na otázku, ke kterým konkrétním státním orgánům se žalobce v případě svých obav z pomsty rodiny jeho zemřelého kamaráda mohl obrátit. Též se dostačujícím způsobem vyjádřil k fungování daných orgánů a efektivitě jimi zajišťované pomoci.

48. Žalovaný rovněž posuzoval otázku, zda žalobci v případě návratu do vlasti nehrozí vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu se závěrem, že v Egyptě neprobíhá ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možné ve vztahu k žalobci pokládat za vážnou újmu dle ustanovení § 14a odst. 1, 2 písm. c) zákona o azylu. Na základě informací o zemi původu lze konstatovat, že bezpečnostní situace v zemi je stabilní.
49. Vycestování žalobce do země původu není ani v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Žalobce je ženatý a má dceru. Jeho rodina ovšem žije v Egyptě. V České republice žalobce rodinnými vazbami neoplývá. Již ve správním řízení vedeném ve věci jeho správního vyhoštění uvedl, že chtěl pokračovat v cestě do Rakouska, Česká republika nebyla jeho cílovou zemí. Neudělení mezinárodní ochrany žalobci tak nepředstavuje ani nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života.
50. Závěry žalovaného učiněné stran neudělení doplňkové ochrany, resp. jeho řádného odůvodnění, tedy obstojí, a to i ve světle závazného právního názoru, jak byl vysloven ve zrušujícím rozsudku krajského soudu.

V. 4. Další úvahy žalovaného

51. Co se týče dalších, obecně formulovaných žalobních bodů, krajský soud připomíná, že obecnost žalobních bodů nevede k jejich neprojednatelnosti, ale předurčuje míru obecnosti soudního přezkumu (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004-54; ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/200-78; či ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012-42). Žalobce v kontextu právě vypořádávaných námitek netvrdí konkrétní dopad vznášených porušení do jeho veřejně subjektivních práv. Míra precizace žalobních bodů do značné míry předurčuje, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod obecnější, tím obecněji k němu správní soud přistoupí a posoudí ho (rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS).
52. Krajský soud v tomto duchu, nad rámec vyřčeného, k blíže nespecifikovanému možnému porušení zásady *non-refoulement* doplňuje, že extrateritoriální účinek čl. 3 Úmluvy spouští toliko špatné zacházení, které cizinci reálně hrozí a které je předvídatelné, nikoliv pokud je pouze hypotetické.
53. Zbývá doplnit, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí správně zaobíral i otázkou tzv. vnitřního přesídlení. Pakliže žalobce měl problémy ohledně bezpečnostní situace v místě svého bydliště, mohl se přemístit i v rámci své vlasti, čehož nikterak nevyužil. Nejvyšší správní soud již opakovaně judikoval, že tam, kde je to reálně možné, „jsou lokální problémy řešitelné vnitřním přesídlením. Koncept vnitřní ochrany je jen vyjádřením zásady subsidiarity mezinárodní ochrany“ (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 3. 2012, č. j. 2 Azs 29/2011-70, ze dne 8. 3. 2012, č. j. 7 Azs 3/2012-44, a ze dne 29. 5. 2014, č. j. 6 Azs 22/2014-61). Rovněž z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2020, č. j. 1 Azs 288/2020-27, vyplývá, že: „i kdyby se žalobce mohl setkat v místě svého bydliště s předpojatostí vůči své osobě z důvodu kurdské národnosti, může situaci

řešit vnitřním přesídlením.“ Citované judikaturní závěry jsou přitom použitelné i v souzené věci.

VI. Závěr a náklady řízení

54. Krajský soud na základě shora uvedeného dospěl k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, proto žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
55. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce v řízení úspěšný nebyl a žalovanému nad rámec jeho úřední činnosti žádné náklady nevznikly. Soud proto žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je možno podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti tomuto rozsudku odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá toto vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Ostrava 27. března 2023

JUDr. Kateřina Štěpánová, Ph.D.
samosoudkyně